

Незабыўная сустрэча

Да лесу ў Івана была нейкая асаблівая, хвалюючая любоў. У яго былі любі-мья дрэвы, з якімі ён нават размаўляў. Хлопчыка часта браў з сабой на службу бацька, ляснік Пятро. Вось тады было раздолле! Можна было даць волю фантазіі, уявіць сябе героем, асілкам. Дапамагаючы бацьку падчас збору дзікіх траў, шышак, жалудоў, Іван мог удосталь налюбавацца хараством роднай прыроды. Хлопчык стараўся працаваць у лесе, як і яго бацька, многа і шчыра.

Івану часта даводзілася дапамагаць бацькам і па гаспадарцы. Маці, з рэдкім імем Сынклета, была надта працавітая. Увесь дзень рабіла на гародзе і ў хаце.

Другім улюбёным заняткам для сямігадовага хлапчука былі кнігі. Бацька марыў, што сын таксама стане ляснічым, і таму рана пачаў вучыць яго чытанню. Пятро прывёз буквар, паказаў літары. Іван надзіва хутка разгадаў таямніцу складання гукаў, літар у словы. І праз два-тры месяцы, не ходзячы яшчэ ў школу, здзівіў бацьку, маці і іншых ляснікоў сваім чытаннем.

Але быў у хлопчыка такі абавязак, ад якога ён адмахваўся рукамі і нагамі. У тыя часы была завядзёнка: летам сяляне з вёсак, дзе не хапала выпасаў, аддавалі маладняк ляснікам “на адпас”. І вось Івану, сямігадоваму хлопцу, па загаду бацькі, трэба было пасвіць статак у восем галоў, болей цялят. Кожную раніцу маці са слязамі на вачах будзіла хлопчыка а пятай гадзіне. Пакутлівы быў першы год пастушковай дзейнасці. Іван вельмі часта засынаў, калі прыгравала сонейка. Часта зачытваўся кніжкамі, глядзеў у неба, вывучаў лес і захапляўся яго прыгажосцю, шукаў гнёзды. Каровы, як правіла, кожны раз уцякалі ад Івана. Яму прыходзілася, шукаючы іх, хадзіць з пабітымі нагамі і з падрапаным тварам. Асабліва наводзіла страху думка пра лупцоўку ад бацькі за тое, што не ўпільнаваў статак. Але, на шчасце, адно здарэнне дапамагло хлапчуку асвоіцца ў гэтай справе і пасвіць жывёлу ахвотна і нават з радасцю.

Аднойчы (раніца выдалася надзвычай мокрая, камароў было – хмары) Іван зноў пагнаў кароў на выпас. Праз некаторы час хлопчыка змарыў сон. А статак, застаўшыся без пастуха, пабрыў на бліжэйшае поле рабіць патраву. Калі хлопчык прачнуўся, ён адразу пабег шукаць кароў ды цялят. Як і ў мінулыя разы маладзенькі пастушок знаходзіў іх у асноўным на суседскіх агародах. Думаў, што і на гэты раз абыдзецца. Маці, як звычайна, употай ад бацькі, шкадуючы сына, дамовіцца з гаспадарамі і аднясе за нанесеную шкоду мерку ячменю, грэчкі ці набярэ дроў з двара ляснічоўкі. Але ў гэты раз, на сваю бяду, хлопец не далічыўся аднаго цяля.

Іван, шукаючы жывёлу, і сам не заўважыў, як падышоў блізка да лесу. Хацеў ужо павярнуць назад, але з-за яліны-вываратня (на якую, дарэчы, Іван чамусьці паглядаў з недаверам) выкаціліся медзвездзянты. Праявіўшы цікаўнасць да хлопца, яны і не збіраліся адыходзіць ад яго. Спачатку абнюхвалі, а потым, нібы запрашаючы Івана падурэць, намагаліся зваліць яго з ног.

Людзі ў вёсцы тым часам заўважылі безгаспадарных кароў і цялят, прыгоды якіх былі ўжо ва ўсіх навідавоку. Пачуўшы такія навіны, Іванава маці,

прадчуваючы нядобрае, пабегла да Пятра ў леснічоўку. Бацькі пачалі шукаць сына. Аднак пастушка і след прастыў.

Ведаючы Іванаву любоў да лесу, бацьку як агнём апякла думка пра тое, што сын можа быць там зусім адзін. Вельмі хутка падаўся ён у бок лесу. На шчасце, праз некаторы час, падбег Пятро да таго месца, дзе малады пастушок сустрэўся з мядзведзікамі, і аслупянеў. Іван, як быццам гэта была звычайная справа, забаўляўся з мішкамі, церабіў іх і ціскаў. Тыя ж у сваю чаргу перакульваліся на спіну, бокам падскоквалі да новага сябра.

Нарэшце Іван успомніў пра статак. Раптам позірк хлопчыка сустрэўся з бацькавым. Іван хацеў ускочыць на ногі, крыкнуць, падбегчы да бацькі і з радасцю расказаць пра новых сяброў. Але ў той жа момант заўважыў недалёка ў зарасніку вялізную бурую пляму, якая павольна пераўтварылася ў мядзведзіху. Яна спакойна, нібы ў дрымоце, сядзела і назірала за незвычайнай гульні. Гэта, безумоўна, сведчыла пра тое, што яна станоўча адносіцца да забавы сваіх мядзведзянят. З заміраннем сэрца, пераглянуўшыся з бацькам, Іван пачаў павольна адыходзіць назад у вёску.

Так мядзведзікі, гуляючы адзін з адным, у суправаджэнні роднай маткі давялі Івана з бацькам да ўскрайку лесу. Далей ісці яны не збіраліся. Калі пастушок з лесніком падыходзілі ўсё бліжэй да вёскі, хлопчык некалькі разоў азірнуўся і заўважыў, як яму здавалася, развітальныя позіркы новых сяброў.

Вестка пра незвычайных знаёмых пастушка вельмі хутка абляцела вёску. І, зразумела, усе жыхары, уключаючы Іванавы бацьку, намагаліся зразумець, што мядзведжая сям'я так блізка рабіла каля чалавечага жылга. Сышліся на той думцы, што малыя загуляліся і адышлі далёка ад бярогі. Некаторыя ж пажадалі лічыць гэту загадку ўвогуле невырашальнай.

Пасля гэтага здарэння бацька вырашыў даць адпачынак сыну. Пятро знайшоў яму памочніка, які быў больш дасведчаным у дадзенай справе. А бацька ўжо потым, калі яму выпадала свабодная часіна, падвозіў да месца выпасу і Івана.

Калі Іван падрос, пачаў хадзіць у школу, бацька “запрагаў” яго ў іншую работу – араць, баранаваць, весці санітарную высечку лесу. Тады хлапчук мяняўся з малодшым братам Паўлікам, які страшэнна не любіў пасвіць жывёлу. А Іван, наадварот, палюбіў гэту работу і ахвотна яе выконваў, чакаючы сустрэчы з прыродай.

Іван жа ўсё жыццё з замілаваннем успамінаў гэту незвычайную сустрэчу, бо, сказаць па праўдзе, тое спатканне з ляснымі жыхарамі суправаджалася нейкім дзіўным супакаеннем. Нездарма душу хлопчыка заўсёды супакойвала прырода, ён адчуваў сябе пад аховай лесу.

Варанкоў Ілья Анатольевіч,
вучань V класа ДУА «Маласітнянская дзіцячы сад –
базавая школа Полацкага раёна»